

383; a.mlf., "Kara Osmanoğlu Hacı Osman Ağa'ya Ait İki Vakfiye", a.e., X (1973), s. 161-175; a.mlf., "Kara Osmanoğlu Mehmed Ağa b. Hacı Ömer Ağa", a.e., XI (1977), s. 57-66; G. Veinstein, "Ayan de la region d'Izmir et commerce du levant", *EB*, XII/3 (1976), s. 71-83; C. Orhonlu, "Karâ 'Othmân-Oghli", *EI*² (Ing.), IV, 592-594.

YUZO NAGATA

KARAPAPAKLAR

Türkiye, Azerbaycan
ve İran'da yaşamakta olan
bir Türk topluluğu.

Karapapak, Karapapah, Borçalı ve Terâkime / Terekeme gibi çeşitli isimlerle anılan bu topluluk başlarına siyah kuzu derisinden serpuş giydikleri için bu adı almışlardır. Karapapaklar, Şah İsmâil'in babası Şeyh Haydar'ın müridlerine giydirdiği, on iki imamın adı yazılı on iki dilimli "taç" adlı kırmızı kavukları reddederek Sünnîlik'lerini belirtmek üzere ısrarla "kara papak" giymişlerdir. Özbekistan'ın Karakalpak Özerk Cumhuriyeti'nde yaşamakta olan Karakalpaklar'la akrabadırlar. Bu iki grubun Kuman / Kıpçak ve Bulgar / Hazar Türkleri'nin bakiyeleri olduğu ve Karapapaklar'ın Hazar kağanlarına kuz veren en itibarlı Kıpçak boylarından birini teşkil ettiği ileri sürülmektedir (Kırzioğlu, *Osmanlılar'ın Kafkas-Elleri'ni Fethi: 1451-1590*, s. 467). Karapapaklar, muhtemelen asıl vatanları olan Orta Asya'dan göç ederek Kafkasya'nın Daryal ve Derbend boğazlarından geçip Gürcistan'a gelmişler ve daha sonraki yıllarda bölgeye yayılmışlardır. Kafkasya bölgesinin Osmanlı Devleti tarafından fethi sırasında çoğu zaman Türkler'in yanında yer almışlardır.

Karapapaklar, 1828 Türkmençay Antlaşması'ndan sonra yurtlarını terkederek Türkiye ve İran'a göçmüşlerdir. Azerbaycan genel valisi Abbas Mirza zamanında İran'a göç ettirilen 800 Karapapak ailesine Sulduz bölgesi timar olarak verilmiştir. Bu bölgeye gelen Karapapak şubeleri şunlardır: Tarkavün, Saral, Araplı, Can-Ahmedli, Çaharlı ve Ulaçlı. Esas şube hanların mensup olduğu Tarkavün'dür. Karapapaklar'ı Sulduz'a getirerek burada aşireti kuran Mehdi Han Borçalı da Tarkavün boyundandır. 1908-1912 yıllarında Türk hâkimiyetine geçen bölge I. Dünya Savaşı sırasında bazan Türk, bazan da Rus idaresine geçmiş, 1919'da Ruslar'ın çekilmesinin ardından eskisi gibi İran'a kalmıştır. Sayıları bugün yaklaşık 50.000

civarında olduğu tahmin edilen İran Karapapakları Anadolu'dakilerden farklı olarak hâlâ aşiret hayatı sürmektedir. Konuştukları lehçe Âzerî Türkçesi'nin bir ağızıdır. Sultan Alparslan döneminde (1064) İslâm dinini kabul eden Karapapaklar'dan İran'da yaşayanların çoğunluğu Şii, Türkiye'dekiler Sünnî'dir.

Azerbaycan'daki Karapapaklar daha ziyade Aras nehri civarına yerleşmişlerdir. 1926 Sovyet nüfus sayımında ayrı grup olarak (6316 kişi) kaydedilmelerine rağmen sonraları Âzerîler'le birlikte zikredilmişlerdir. Sayıları İran'da 30.000, Türkiye'de 50.000 civarında tahmin edilmektedir. Günümüzde Karapapaklar'ın nüfusu hakkında kesin bir rakam vermek zordur. Çünkü her üç ülkede yapılan nüfus sayımlarında ayrı birer halk olarak belirtilmemektedir.

Osmanlı Devleti zamanında Kars'a yerleştirilen Karapapaklar, 1877-1878 Osmanlı-Rus Savaşı'nda Gazi Ahmed Muhtar Paşa'nın kumandası altında büyük yararlıklar göstermişlerdir. Gazi Ahmed Muhtar Paşa *Sergüzeşt-i Hayâtım* adlı eserinde onların bu savaştaki kahramanlıklarından övgüyle söz eder. Özellikle reisleri Mihr Ali Bey'in kahramanlıkları şairleri tarafından destanlaştırılmıştır. Ancak Kars'ın Ruslar tarafından işgali üzerine I. Dünya Savaşı sırasında Karapapaklar yeniden göç etmişler ve Sivas, Tokat, Amasya gibi vilâyetlere yayılmışlardır. Günümüzde bu şehirlerin dışında Kars, Ağrı, Muş ve Erzurum'da yaşamakta olan Karapapaklar aşiret özelliklerini kaybederek yerli halkla kaynaşmışlardır. Ziraat, halıcılık, hayvancılık gibi işlerle uğraşmakta ve göçebelikten kalma bazı inançlar bugün de varlığını korumaktadır.

1883 yılında Ruslar tarafından yapılan nüfus sayımına göre Kars bölgesinde 21.652 Karapapak yaşıyordu ve bunların 11.721'i Sünnî, 9931'i de Şii idi. 1897'deki Rus sayımına göre ise bu sayı 29.879'a, 1910'da 39.000'e çıkmıştı. Bunlar Kars kazasında altmış üç, Ardahan'da yirmi dokuz ve Kağızman'da yedi köyde yaşıyorlardı. 1926'da Rusya'da yaşayanların sayısı 6316'ya düştü. 1979 nüfus sayımına göre eski Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği'ne bağlı Gürcistan ve Ermenistan'da 5000 civarında Karapapak bulunuyordu. Ancak bunlar bölgedeki Ahıska / Mesket, Meshi, Türkmen ve Hemşin gibi diğer Türk gruplarıyla birlikte II. Dünya Savaşı sırasında Orta Asya

ve Sibirya'ya sürüldü. Karapapaklar'ın savaştan sonraki âkibetleriyle ilgili bilgi yoktur. Ermenistan'da yaşayanlar Karabağ savaşının ardından muhtemelen Azerbaycan'a göç etmişlerdir.

BİBLİYOGRAFYA :

Fahrettin Kırzioğlu, *Karapapaklar*, Erzurum 1972; a.mlf., *Osmanlılar'ın Kafkas-Elleri'ni Fethi: 1451-1590*, Ankara 1993, bk. İndeks (Borçalı, Terekeme); Ahmed Caferoğlu - Talip Yücel, "Karapapahlar", *Türk Dünyası El Kitabı*, Ankara 1976, s. 1118; Shirin Akiner, *Sovyet Müslümanları* (trc. Tufan Buzpinar - Ahmet Mutu), İstanbul 1995, s. 216-217; Yaşar Kalafat, "Karapapak Türklerinde Halk İnançları", *TK*, XXXVII/143 (1999), s. 160-164; Mirza Bala, "Karapapak", *İA*, VI, 330-331; V. Minorsky, "Sulduz", a.e., XI, 11; W. Barthold - [R. Wixman], "Karapapak", *EI*² (Ing.), III, 627; Ahmed Caferoğlu, "Karapapaklar", *TA*, XXI, 309.

İSMAİL TÜRKÖĞLÜ

KARAPINAR

Konya iline bağlı bir ilçe merkezi.

İç Anadolu bölgesinde Konya ovasının güneydoğusunda kurulmuştur. Kasabanın antik bir yerleşme yeri üzerinde bulunduğu, eski adının Barata veya daha kuvvetli bir ihtimal Hyde olduğu ileri sürülür. Son yapılan çalışmalarda Karapınar'ın içindeki Alitepesi höyüğü'nün Hyde antik kentinin merkezi olduğu kabul edilmektedir. Alitepesi höyüğünden toplanan seramikler üzerindeki incelemeler de burada şehirciliğin İlkçağ sonlarına kadar indiğini gösterir. Bu bilgilerden hareketle Karapınar'ın çok önceki asırlarda terkedilmiş antik kentin kenarında kurulmuş olduğu söylenebilir. Zamanla iskân sahası genişleyince Alitepesi kasabanın içinde kalmıştır. Bir kasaba halini aldığı Osmanlı döneminde II. Selim'in burada yaptırdığı külliye'den dolayı Sultâniye adıyla da anılmış, ancak halk arasında yakınındaki pıncardan gelen Karapınar adı unutulmamış, ve zamanla Sultâniye'nin yerini almıştır. 1903'te Sultâniye adı tekrar resmen kabul edilmiş ve yazışmalarda 1934'e kadar bu ad kullanılmışsa da 1934'te alınan bir kararla kasabanın adı Karapınar'a çevrilmiştir.

Karapınar, muhtemelen çetin tabii şartları ve su problemi yüzünden antik dönem sonrasında uzun bir süre iskân sahası olarak kullanılmadı. Bir yerleşim birimi şeklinde ortaya çıkması XVI. yüzyıl başlarında Osmanlı döneminde. Bunda, Konya ovasının hemen başlangıç kısmında önemli bir yol üzerinde bulunması